

- 3) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie: czy art. 2 lit. d) dyrektywy 95/46/WE w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych należy interpretować w ten sposób, że reguluje on w wyczerpujący sposób odpowiedzialność w tym sensie, że stoi na przeszkodzie pociąganiu do odpowiedzialności cywilnoprawnej osoby trzeciej, która wprawdzie nie jest „administratorem danych”, jednakże powoduje przetwarzanie danych nie mając przy tym możliwości wywarcia na nie wpływu?
- 4) Czyje „uzasadnione interesy” należy przyjąć w sytuacji takiej jak niniejsza za punkt odniesienia przy wyważaniu, którego należy dokonać zgodnie z art. 7 lit. f) dyrektywy 95/46/WE? Czy interes polegający na wstawianiu treści osób trzecich czy też interes osoby trzeciej?
- 5) W przypadku takim jak niniejszy, wobec kogo musi zostać wyrażona zgoda, którą należy oświadczyć zgodnie z art. 7 lit. a) i art. 2 lit. h) dyrektywy 95/46/WE?
- 6) W przypadku takim jak niniejszy, czy przewidziany w art. 10 dyrektywy 95/46/WE obowiązek przekazywania informacji dotyczy również operatora strony internetowej, który zamieścił treść osoby trzeciej i w ten sposób powoduje przetwarzanie danych osobowych przez osobę trzecią?

(¹) Dz.U. 1995, L 281, s. 31

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, na posiedzeniu w ośrodku zamiejscowym w Haarlem (Niderlandy) w dniu 1 lutego 2017 r. – X/ Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Sprawa C-47/17)

(2017/C 112/33)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag, na posiedzeniu w ośrodku zamiejscowym w Haarlem

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy biorąc pod uwagę cel, treść i zakres rozporządzenia Dublin (¹) i dyrektywy w sprawie procedur azylowych (²), państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, powinno udzielić odpowiedzi na wniosek o ponowne rozpatrzenie przewidziany w art. 5 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (³) w terminie dwóch tygodni?
- 2) Jeśli na pytanie pierwsze należy udzielić odpowiedzi przeczącej, czy należy zatem, uwzględniając art. 5 ust. 2 zdanie ostatnie rozporządzenia wykonawczego, zastosować termin maksymalnie miesiąca przewidziany w art. 20 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 343/2003 (⁴) (obecnie art. 25 ust. 1 rozporządzenia Dublin)?
- 3) Jeśli na pytania pierwsze i drugie należy udzielić odpowiedzi przeczącej, czy państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, dysponuje – jeżeli uwzględnić zawarty w art. 5 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego wyrażenie „beijvert” [„dokłada wszelkich starań”] – rozsądnym terminem na udzielenie odpowiedzi na wniosek o ponowne rozpatrzenie?
- 4) Jeśli państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, powinno rzeczywiście udzielić odpowiedzi na wniosek o ponowne rozpatrzenie przewidziany w art. 5 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego w rozsądnym terminie, czy termin ten jest jeszcze rozsądny po upływie ponad sześciu miesięcy, jak ma to miejsce w sprawie rozpatrywanej w postępowaniu głównym? Jeśli na to pytanie należy udzielić odpowiedzi przeczącej, to jak należy rozumieć „rozsądny termin”?
- 5) Jeśli państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, nie udzieliło odpowiedzi na wniosek o ponowne rozpatrzenie ani w terminie dwóch tygodni, ani w terminie miesiąca, ani w rozsądnym terminie, to jakie należy wyciągnąć z tego konsekwencje? Czy w takim przypadku za merytoryczne rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu złożonego przez cudzoziemca odpowiedzialne jest wnioskujące państwo członkowskie, czy też odpowiedzialne jest państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek?

- 6) Jeśli należy uznać, że ze względu na brak odpowiedzi we właściwym czasie na wniosek o ponowne rozpatrzenie przewidziany w art. 5 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego, państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, staje się odpowiedzialne za merytoryczne rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu, to w jakim terminie wnioskujące państwo członkowskie, mianowicie druga strona postępowania w sprawie rozpatrywanej w postępowaniu głównym, powinno przekazać cudzoziemcowi tę informację?

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, Dz.U. 2013, L 180, s. 31.
- ⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej, Dz.U. 2013, L 180, s. 60.
- ⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1560/2003 z dnia 2 września 2003 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego, Dz.U. 2003, L 222, s. 3 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 19, t. 6, s. 20.
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiające kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego, Dz.U. 2003, L 50, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 19, t. 6, s. 109.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, na posiedzeniu w ośrodku zamiejscowym w Haarlem (Niderlandy) w dniu 3 lutego 2017 r. – X/ Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Sprawa C-48/17)

(2017/C 112/34)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy biorąc pod uwagę cel, treść i zakres rozporządzenia Dublin⁽¹⁾ i dyrektywy w sprawie procedur azylowych⁽²⁾, państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, musi udzielić odpowiedzi na wniosek o ponowne rozpatrzenie przewidziany w art. 5 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego⁽³⁾ w terminie dwóch tygodni?
- 2) Jeśli na pytanie pierwsze należy udzielić odpowiedzi przeczącej, czy należy zatem, uwzględniając art. 5 ust. 2 zdanie ostatnie rozporządzenia wykonawczego, zastosować termin maksymalnie miesiąca przewidziany w art. 20 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 343/2003⁽⁴⁾ (obecnie art. 25 ust. 1 rozporządzenia Dublin)?
- 3) Jeśli na pytania pierwsze i drugie należy udzielić odpowiedzi przeczącej, czy państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, dysponuje – jeżeli uwzględnić zawarte w art. 5 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego wyrażenie „beijvert” [„dokłada wszelkich starań”] – rozsądnym terminem na udzielenie odpowiedzi na wniosek o ponowne rozpatrzenie?
- 4) Jeśli państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, powinno rzeczywiście udzielić odpowiedzi na wniosek o ponowne rozpatrzenie przewidziany w art. 5 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego w rozsądnym terminie, czy termin ten jest jeszcze rozsądny po upływie siedmiu i pół tygodnia, jak ma to miejsce w sprawie rozpatrywanej w postępowaniu głównym? Jeśli na to pytanie należy udzielić odpowiedzi przeczącej, to jak należy rozumieć „rozsądny termin”?
- 5) Jeśli państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, nie udzieliło odpowiedzi na wniosek o ponowne rozpatrzenie ani w terminie dwóch tygodni, ani w rozsądnym terminie, to jakie należy wyciągnąć z tego konsekwencje? Czy w takim przypadku za merytoryczne rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu złożonego przez cudzoziemca odpowiedzialne jest wnioskujące państwo członkowskie, czy też odpowiedzialne jest państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek?